

ค่าเช่า

ฝิอาจน่ากลัว แต่ค่าเช่าน่ากลัวกว่า



น้ำคำ

ข้อมูลลิขสิทธิ์

ชื่อเรื่อง	ค่าเช่า
ผู้เขียน	น้ำคำ
ประเภท	นิยายเรื่องสั้นแนวตลกร้าย
ฉบับพิมพ์	ฉบับดิจิทัล พ.ศ. 2569
จัดพิมพ์โดย	ผู้เขียน

ลิขสิทธิ์ © 2569 น้ำคำ

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง จัดเก็บในระบบสืบค้น หรือเผยแพร่ส่วน
หนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ในรูปแบบหรือวิธีการใด โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร
จากเจ้าของลิขสิทธิ์

หนังสือเล่มนี้เป็นงานบันเทิงคดี ชื่อตัวละคร สถานที่ องค์กร และเหตุการณ์เป็นเรื่องสมมติ
ความคล้ายคลึงกับบุคคลหรือเหตุการณ์จริงเป็นเพียงความบังเอิญ

คำโปรย

คืนแรกในคอนโดหรูราคาถูก ภาคินพบหญิงผมยาวยืนห้อยคออยู่
ปลายเตียง เลือดดำไหลจากดวงตา และเสียงกระดุกคอดังกรอบ
ทุกครั้งที่เธอหันมา

เขากลัวจนแทบหยุดหายใจ

จากนั้นก็นึกได้ว่า ห้องขนาดยี่สิบแปดตารางเมตรแห่งนี้อยู่ติด
รถไฟฟ้า มีเครื่องซักผ้า และค่าเช่าถูกกว่าห้องอื่นเดือนละห้าพัน
หกร้อยบาท

ภาคินจึงหยิบเครื่องคิดเลขขึ้นมา แล้วถามผีด้วยเสียงสั่นว่า

“พี่ช่วยหารค่าไฟได้ไหมครับ”

สารบัญ

บทที่ 1	ห้องราคาต่ำกว่าตลาด	5
บทที่ 2	คืนแรกไม่คืนเงิน	10
บทที่ 3	ข้อเสนอสำหรับผู้เสียชีวิต	16
บทที่ 4	กฎการอยู่ร่วมกัน	21
บทที่ 5	สวัสดิการที่บริษัทไม่มีให้	25
บทที่ 6	ผีประจำบ้านกับงานประจำวัน	30
บทที่ 7	รายได้เสริมหลังเที่ยงคืน	35
บทที่ 8	การประชุมลูกบ้านผู้ยังมีชีวิต	40
บทที่ 9	ความตายมีค่าใช้จ่าย	45
บทที่ 10	ผู้เช่าคนที่เจ็ด	50
บทที่ 11	ระบบสมาชิกแบบครอบครัว	55
บทที่ 12	วันขึ้นค่าเช่า	63
บทที่ 13	ผีขอย้ายออก	69
บทที่ 14	ห้องว่างพร้อมอยู่	74

บทที่ 1

ห้องราคาต่ำกว่าตลาด

ประกาศนั้นเขียนว่า คอนโดหรูติดรถไฟฟ้า วิวเมือง เพอร์นิเจอร์ครบ ราคาพิเศษสำหรับผู้พร้อมเช่าอยู่ทันที

ภานินอ่านซ้ำสามรอบเพื่อหาคำว่า ต่อสัปดาห์ แต่ไม่มี

เดือนละหกพันเก้าร้อยบาท

เขาเปิดแอปแผนที่ วัดระยะจากคอนโดถึงสถานีรถไฟฟ้า รวบรวมรายแบดสิบเมตร เปิดเว็บไซต์อสังหาริมทรัพย์เทียบราคาห้องในตึกเดียวกัน ห้องที่ถูกที่สุดอยู่ที่หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาท ไม่รวมค่าส่วนกลาง ไม่รวมอินเทอร์เน็ต และเจ้าของห้องขอเงินประกันสามเดือนราวกับกลัวผู้เช่าจะแอบรื้อเสาเข็มกลับบ้าน

ห้องนี้ขอประกันหนึ่งเดือน

ภานินสุดลมหายใจซ้ำ ๆ เขาเคยถูกหลอกซื้อโทรศัพท์มือถือสอง เคยจ่ายค่าสมัครงานให้บริษัทที่ไม่มีอยู่จริง และเคยส่งเก้าอี้ทำงานราคาถูกแล้วได้รับปลอกหมอนรูปเก้าอี้ สิ่งเหล่านี้สอนให้เขารู้ว่าเมื่อข้อเสนอดูดีเกินจริง มันมักไม่จริง

แต่สิ้นเดือนนี้ห่อผักเดิมจะขึ้นค่าเช่าอีกแปดร้อยบาท

ความระแวงจึงแพ้เลขคณิต

“สนใจจริงใช่ไหมคะ” ผู้หญิงในโทรศัพท์ถาม “ถ้าสะดวกมาดูวันนี้เลยนะคะ มีคนหักมาเยอะ”

ประโยค *มีคนหักมาเยอะ* เป็นคาถาที่นายหน้าท่องเพื่อทำให้คนเช่าตัดสินใจเร็วขึ้น ภาคินรู้ดี เขาก็ยังลังงานครึ่งวันและนั่งรถไปดู

คอนโดซื้อเดอะพินนาเคิล แกรนด์ เรสซิเดนซ์ สูงสี่สิบเอ็ดชั้น มีโถงรับรอง หินอ่อน โคมไฟระย้าขนาดใหญ่กว่าห้องเช่าเดิมของเขา และพนักงานรักษาความปลอดภัยใส่สูทสีกรมท่าที่มองรองเท้าผ้าใบลอก ๆ ของภาคินก่อนมองหน้า

นายหน้าชื่อศศิ เธอสวมชุดกระโปรงสีครีมและย้อมด้วยกลิ่นเนื้อเฉพาะ ส่วนที่ฝึกมาเพื่อปิดการขาย

“ห้องอยู่ชั้นสิบสามค่ะ”

“ตึกนี้มีชั้นสิบสามด้วยหรือครับ”

ศศิขังปากนิดหนึ่ง “ตามเอกสารเป็นชั้นสิบสองเอค่ะ แต่ในลิฟต์เขียนสิบสาม เจ้าของโครงการเป็นคนตรง ๆ ค่ะ”

ประตูลิฟต์เปิดพร้อมกลิ่นเย็นของเครื่องปรับอากาศ ผนังทางเดินชั้นสิบสามปูวอลล์เปเปอร์สีเทาเข้ม ไฟเหนือศีรษะกะพริบเป็นช่วง ๆ ทั้งที่ชั้นอื่นสว่างเหมือนโรงพยาบาลเอกชน

ห้อง 1313 อยู่สุดทางเดิน

ศศิไขประตุดูแต่ไม่ก้าวเข้าไป เธอยืนขวางธรณีประตู ยื่นมือเปิดไฟ แล้ว
ผายมือให้ภาคินเข้าไปคนเดียว

ห้องสวยกว่ารูปในประกาศ พื้นไม้สีอ่อน ครว้เล็กมีเตาไฟฟ้าสองหัว ตู้เย็น
ใหม่ โซฟากำมะหยี่สีเขียว และหน้าต่างสูงจากพื้นจดเพดาน มองเห็นเส้น
รถไฟฟ้าวิ่งผ่านกลุ่มตึกเหมือนของเล่นราคาแพง

มีรอยดำจาง ๆ บนเพดานเหนือปลายเตียง คล้ายคราบน้ำซึมเป็นวงยาว

“เคยมีปัญหาหน้าร้อนไหมครับ”

“ไม่มีค่ะ” ศศิตอบเร็ว “เป็นรอยจากผู้เช่าคนก่อน”

“เขาทำอะไรบนเพดานครับ”

“ใช้ชีวิตค่ะ”

ภาคินหันไปมอง เธอยังยิ้มอยู่

เขาเปิดตู้เสื้อผ้า มีกลิ่นหอมเก่า ๆ คล้ายดอกมะลิที่ทิ้งไว้จนช้ำ ภายใน
บานประตูมีรอยขีดทำเส้นเรียงกัน แล้วอีกหนึ่งเส้นแยกอยู่ข้างล่าง ราวกับคน
เคยนับวัน

“ผู้เช่าคนก่อนอยู่กี่เดือนครับ”

“ไม่นานค่ะ”

“ทำไมย้ายออก”

ศศิกัมดูโทรศัพท์ “เปลี่ยนที่ทำงานมั่งคะ”

“มั่ง?”

“ข้อมูลส่วนบุคคลคะ ทางเราไม่สะดวกเปิดเผย”

คนที่ไม่มีเงินอาจเดินออกเพราะนายหน้าตอบไม่ชัด คนที่มีเงินน้อยจะถามว่ามัดจำโอนได้ไหม

ภาคินถามอย่างหลัง

ระหว่างเซ็นสัญญาที่โต๊ะหินอ่อนชั้นล่าง ศศิเลื่อนเอกสารผ่านหน้าข้อหนึ่งอย่างรวดเร็วเกินไป ภาคินดึงกลับมาอ่าน

ผู้เช่ารับทราบสภาพห้องตามที่เป็นอยู่ และตกลงไม่เรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดจากเสียง กลิ่น อุณหภูมิ ความผิดปกติทางไฟฟ้า หรือปรากฏการณ์ที่ไม่อยู่ในขอบเขตการดูแลของนิติบุคคล

“ปรากฏการณ์อะไรครับ”

“เช่น สัญญาณโทรศัพท์คะ”

“สัญญาณโทรศัพท์เป็นปรากฏการณ์หรือ”

“ในทางฟิสิกส์ก็ใช่นะคะ”

เธอยื่นปากกาให้

ภาคินมองตัวเลขค่าเช่าอีกครั้ง แล้วลงชื่อ

ก่อนกลับ ศศิส่งกุญแจสองดอกกับคีย์การ์ดหนึ่งใบให้เขา

“ถ้ามีปัญหา โทรหานิตยบุคคลในเวลาทำการนะคะ เก้าโมงถึงสี่โมง จันทร์ถึงศุกร์ หยุดพักเที่ยงถึงบ่ายสอง”

“ถ้ามีปัญหาตอนกลางคืนล่ะครับ”

รอยยิ้มของเธอจางลงเป็นครั้งแรก

“พยายามอยู่ให้ถึงเช้าค่ะ”

ภาคินหัวเราะเพราะคิดว่าเป็นมุก

ศศิไม่หัวเราะด้วย